

PREFAȚĂ

Nu după multă vreme, în experiența mea de predicator, am descoperit că, prin slujirile obișnuite ale bisericii, nu reușeam să ajut două grupuri de oameni. Problemele acestora nu erau rezolvate de predicarea Cuvântului, de devotamentul față de Hristos, de umplerea cu Duh, de rugăciune sau de participarea la Cina Domnului.

Am observat că oamenii dintr-un grup mergeau înspre zădărnicie și pierderea credinței în puterea lui Dumnezeu. Cu toate că se rugau cu disperare, rugăciunile lor legate de problemele personale păreau a rămâne fără răspuns. Au încercat fiecare disciplină spirituală, însă fără vreun rezultat. Ascultând placa veche și uzată a înfrângerilor pe care le-au suferit, acul rămânea blocat la aceleași tipare afective. Deși continuau să se roage, să dea zeciuială și să-și afirme credința, se afundau tot mai mult în deziluzii și în disperare.

Pe oamenii din celălalt grup îi vedeam îndreptându-se spre ipocrizie. Acești oameni își reprimau sentimentele și negau că ar fi ceva în neregulă, deoarece „creștinii nu pot avea asemenea probleme“. În loc să-și înfrunte problemele, le spoiau cu versete din Scriptură, cu termeni teologici și banalități nerealiste.

Problemele negate s-au retras în subconștient, pentru ca mai târziu să apară sub forma feluritelor boli, a excentricităților, a căsniciilor foarte nefericite și uneori să afecteze teribil sănătatea afectivă a copiilor.

Pe când descopeream aceste lucruri, Dumnezeu mi-a arătat că slujirea obișnuită niciodată nu va ajuta la rezolvarea unor probleme. Și a început să-mi deschidă inima înspre autocunoaștere și înspre noi adâncimi necunoscute ale dragostei tămăduitoare prin căsnicie, prin copiii și prin prietenii mei.

Apoi Dumnezeu m-a călăuzit înspre o slujire pastorală mai extinsă, care să includă rugăciunea și preocuparea atentă pentru sufletele vătămăte și amintirile nevindecate.

În cei douăzeci de ani în care am predicat, am ținut prelegeri, am consiliat și am distribuit casete despre acest subiect, am primit mesaje de la mii de creștini care odinioară fuseseră învinși, dar au găsit eliberarea de blocajele afective și au trăit vindecarea de amintirile paralizante ale trecutului.

În cartea de față îi veți cunoaște pe unii dintre aceștia. Veți citi despre atitudini și sentimente care vă sunt familiare dumneavoastră ori vreunui prieten.

Orice asemănare cu realitatea este cu totul intenționată. Toți oamenii din această carte trăiesc cu adevărat și și-au dat acordul pentru publicarea istoriei lor. Doar numele și denumirea locurile au fost schimbate pentru a le proteja identitatea.

Orice asemănare cu viața dumneavoastră poate părea coincidență, însă e, de asemenea, perfect intenționată. Căci majoritatea avem aceleași nevoi și aleanuri.

Mă rog ca aceste capitole să ajute la ilustrarea modurilor în care Dumnezeu vindecă sufletele vătămăte, transformă blocajele în împliniri și convertește creștinii suferinzi în ajutoare tămăduite.

David A. Seamands
Parohia metodistă
Wilmore, Kentucky

El a luat asupra Lui infirmitățile noastre.

Matei 8:17 NASB

*Și tot astfel și Duhul ne ajută în infirmitățile
noastre: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm.*

Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi...

după voia lui Dumnezeu.

Romani 8:26-27 KJV

Capitolul 1

SENTIMENTE VĂTĂMATE

Într-o duminică seara a anului 1966 am ținut o predică intitulată „Duhul Sfânt și vindecarea sentimentelor noastre vătămăte“. Era întâia mea încercare în acest domeniu și eram convins că Dumnezeu îmi dăduse acest mesaj, altfel n-aș fi îndrăznit să-l predic. Ce am spus în acea seară despre vindecarea sentimentelor vătămăte și a amintirilor dureroase, astăzi nu mai este ceva deosebit. Foarte multe cărți discută lucrurile respective. Dar la acea oră era o noutate.

Când m-am ridicat să predic, m-am uitat în adunare și l-am zărit pe venerabilul dr. Smith. El fusese o figură importantă a copilăriei mele. Când eu și soția mea, Helen, am primit vestea numirii în actuala noastră parohie, câteva persoane mai în vârstă ne-au pus pe gânduri. Dr. Smith era una dintre ele, căci mă întrebam cum aș putea să-i predic vreodată. Predicile sale mă speriau foarte tare în copilărie și încă nu mă simțeam în apele mele, în prezența sa.

Când l-am văzut la adunare, în acea seară, mi s-a tăiat respirația. Dar am continuat să predic mesajul pe care simțeam că mi l-a dat Dumnezeu. După încheierea programului, urmat de un timp de rugăciune pentru mulți oameni care veniseră în față, la altar, dr. Smith a rămas așezat în bancă. Eram ocupat să mă rog cu oamenii de la altar, însă, totodată, mă rugam și ca el să plece. Dar nu a

făcut-o. În cele din urmă, a venit în față și, cu inimitabila sa voce morocănoasă, mi-a spus: „David, am putea discuta în biroul tău?”

Toate amintirile m-au năpădit și înfricoșatul băiețel din mine l-a urmat pe bătrân. Stând în birou, m-am simțit, într-un fel, așa cum trebuie să se fi simțit Moise în fața focului și a fumului de pe Sinai. Dar mă înșelasem tare – n-am luat în considerare posibilitatea schimbării lui. Mi-l întipărisem în minte într-un anumit fel și nu l-am lăsat să mai progreseze.

Pe un ton foarte prietenos, dr. Smith mi-a spus: „David, n-am mai auzit o asemenea predică până acum; vreau să-ți spun ceva.” Ochii i s-au umezit. Timp de mulți ani fusese un evanghelist și predicator remarcabil, aducând mulți oameni la Hristos. Era într-adevăr un om deosebit. Dar, privind înapoi la lucrarea sa, mi-a spus: „Știi, a existat întotdeauna un grup de oameni pe care nu i-am putut ajuta niciodată. Erau oameni sinceri. Cred că mulți erau credincioși plini de Duhul lui Dumnezeu. Însă aveau probleme. Au venit cu ele la mine și am încercat să-i ajut. Dar oricât au citit din Scriptură, oricâte sfaturi ar fi primit și oricâte rugăciuni ar fi făcut, nimic nu părea să le aducă definitiv eliberare.”

Apoi a spus: „Mereu m-am simțit vinovat în slujirea mea, David. Dar cred că tu te apropii de o descoperire. Muncește, mai caută. Te rog, continuă să predici, cred că răspunsul e ceea ce ai găsit tu.”

Când s-a ridicat să plece, pe când îi spuneam „Mulțumesc, doctore!”, ochii *mei* erau umezi. Dar, mai presus de toate, îmi spuneam în gând: „Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru confirmarea dată prin acest om drag.”

PROBLEMA

În următorii cincisprezece ani, scrisorile și mărturiile altora, venite ca reacție la casetele cu predicile mele răspândite prin lume, mi-au confirmat convingerea că există un

domeniu diferit de probleme care necesită o rugăciune aparte și un nivel mai profund de vindecare realizată de Duhul Sfânt. Undeva, între păcatele noastre, pe de o parte, și bolile noastre, pe de alta, se află ceva ce Scriptura numește „infirmități”.¹

Putem explica asta printr-un exemplu din natură. Dacă veți vizita Vestul îndepărtat, veți ajunge la frumoasele păduri de sequoia uriași și cu lemn roșu. În majoritatea rezervațiilor, botaniștii vă pot arăta o secțiune transversală a unui copac uriaș tăiat de ei și vă vor atrage atenția asupra inelelor copacului care relevă istoria acestuia, an după an. Un inel reprezintă un an cumplit de secetos. Altele sunt din ani cu multe ploii. Iată un inel indicând lovitura unui trăsnet. Apoi câțiva ani de creștere normală. Acest inel arată că pădurea a fost incendiată și copacul aproape distrus. Altul indică atacul sălbatic al unui parazit și boală. Toate acestea zac ascunse în inima copacului, reprezentând autobiografia creșterii sale.

La fel ni se întâmplă și nouă. Imediat sub scoarța protectoare, sub masca menită să ne ascundă și să ne apere, se află inelele vieții noastre.

Sunt cicatrice ale rănilor vechi, dureroase... de pe vremea când, în seara de Crăciun, un băiețel s-a repezit pe scări în jos și a descoperit în ghete un pietroi murdar, pus acolo de cineva să-l pedepsească pentru vreo năzbâtie copilărească. Această rană l-a ros pe dinăuntru, provocându-i tot felul de dificultăți în relațiile cu alți oameni.

Și iată urma unei pete tragice care, decolorându-se, a murdărit întreaga viață... căci, cu ani în urmă, un frate mai mare și-a dus surioara în spatele șurii sau în căpița de fân sau în pădure și i-a arătat misterele – vai, nu!! mizeriile sexului.

1 „neputințe“ în versiunea Cornilescu (n.ed.).

Iar aici găsim apăsarea unei amintiri dureroase, reprimată... fuga după un tată alcoolic care e pe cale s-o omoare pe mama și apoi fuga de cuțitul de măcelar. Asemenea răni au fost îngropate în durere așa de multă vreme, încât cauzează suferință și mânie inexplicabile. Asemenea cicatrice nu sunt transformate prin convertirea noastră și harul sfințirii, nici prin binefacerile obișnuite ale rugăciunii.

În inelele gândurilor și sentimentelor noastre urma rămâne, amintirile sunt prezente și sunt toate vii. Ele ne afectează direct și profund concepțiile, sentimentele și relațiile. Ne afectează felul în care privim viața și pe Dumnezeu, pe alții și pe noi înșine.

Noi, predicatorii, le-am creat adesea oamenilor ideea greșită că nașterea din nou și „umplerea cu Duhul Sfânt” vor înlătura automat aceste blocaje afective. Însă nu e adevărat. Deși este atât de importantă și are consecințe eterne, întâlnirea cu Hristos nu reprezintă o scurtătură spre sănătatea afectivă. Nu e o vindecare rapidă a tulburărilor de personalitate.

E necesar să înțelegem asta, înainte de orice altceva, pentru a avea înțelegere față de noi înșine și pentru a-L lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze în noi aducând vindecarea rănilor și a confuziilor noastre. De asemenea, trebuie să înțelegem asta ca să nu-i judecăm pe alții prea aspru, ci să avem răbdare pentru comportamentul lor confuz și contradictoriu. Procedând astfel, vom fi feriți de a-i critica și de a-i judeca, fără să avem dreptate, pe confracții noștri creștini. Aceștia nu sunt impostori, mincinoși sau ipocriți. Sunt oameni ca mine și ca tine, cu răni și condiționări greșite care le afectează comportamentul actual.

Înțelegerea faptului că mântuirea nu conferă automat sănătate afectivă ne oferă un indiciu important pentru înțelegerea doctrinei sfințirii. E imposibil să cunoști cu adevărat un creștin numai pe baza comportamentului său.